

**СИНДИКАТ РАДНИКА У ПРОСВЕТИ
СРБИЈЕ**

СРП

БЕОГРАД, Дечанска 14/5; тел/факс: 011/3236-259, 025/420-093

E-mail: sob@beograd.com, sindiso@sbb.rs

У КУЋАМА ЗНАЊА ПОНОВО МИЛОШЕВИЋЕВА РЕТОРИКА

Просветари по платама на зачељу

Након што се штрајк просветара незауостављиво шири у очекиваном смеру по просветне раднике и лоше за просветне власти, постали смо сведоци испразне, нељудске, образовању непримерене реторике за коју смо веровали да је отишла на ропотарницу индустријских односа заједно са баштаницима који су је користили пре демократских промена. Нажалост, након „одмрзнутих“ плата добили смо и „одмрзнуту“ реторику: од отворених претњи отказима, претњи неисплаћивања зарада, хушкања родитеља на васпитаче њихове деце, изношења, у јавности, лажних статистичких података,... све до изјава премијера да, тражећи плату, учитељи руше државу или министарке финансија која тврди да је образовање потрошња, а не инвестиција, па све до оних симпатичних модификација чувене поруке о Данилу Ж. Марковићу, коју су ових дана тако често експлоатисали млади у међусобној електронској комуникацији: „Жарко цару, не дај паре“.

Иако су просветари дали несумњив допринос демократским променама, ових дана постали су објекат притисака од стране истих оних које су довели на власт и који се опет, ваљда у недостатку маштовитости и идејности, служе потпуно истим фразама иза којих само стоји огољена борба за опстанак на власти и где се захтеви просветара тумаче на начин како их нико није ни замислио, ни презентовао.

Уместо да од најаве штрајка, од пре два месеца, покушају пронаћи компромисно решење, баштаници власти у „социјално одговорној“ Влади Републике Србије гурају једне кориснике буџета на друге, заборављајући да смо у „истом чабру“ и да су управо они најодговорнији што су урушили систем и убили наду у боље сутра код свих нас, и уместо да викенд проведу за преговарачким столом, тим пре што су војвођански просветари и суботњи радни дан отштрајковали, они су се размилели „белим светом“ – др Жарко у Будимпешту, а др Мирко у Брисел.

Самим тиме, у понедељак Војвођани су већ „испуцали“ квоту довољну за добијање отказа, а и њихове колеге у Београду и централној Србији данас, и тиме показали да се највећи део просветара не плаши испразних претњи, чак ни отказа, а камо ли претњи које су уследиле у стилу да неће бити исплаћено време штрајка. Истина је увек негде другде, те тако и овом приликом треба рећи да се школе, па самим тиме и запослени у школама још увек плаћају по реализацији наставних планова и програма и да је то једино што може бити основ за коначан обрачун или евентуално умањење, а не то што је понеки час изгубљен. Уосталом, колико је часова изгубљено само лане због „свињског грипа“ или ранијих година због штрајка, бомбардовања и сл. Ако је министар школски и имао намеру да уреди овај део односа између послодавца (Владе) и запослених, морао је, а није, донети нове Правилнике о цени услуга. Како он то није урадио, јасно је да се школе могу платити једино по реализацији планова и програма и да једино то може бити основ за евентуално умањење. Ипак подсећамо трезорције и министра да се окану размишљања у том правцу, јер ће на свако евентуално умањење зараде уследити још жешћи штрајк, па чак и у случају да се пре тога исходује тражена повишица.

Подсећамо да је Влада премијера Цветковића наследила манир претходних влада и претходних министара просвете, те да је од министровања Зорана Лончара („шеф оркестра“ тада беше Коштуница, др Војислав), забележен континуиран пад плата у сектору образовања. Тако да у овом тренутку од свих корисника буџета, према квалификацијама и сложености послова запослени у образовању заузимају последње место. Ови подаци су добро познати и „министру школском“, колеги Жарку Обрадовићу, „државној ризничарки“, колегиници Дијани Драгутиновић, као и колегама, вечним саветницима, или помоћницима и заменицима министара финансија у различитим владама, Бајецу и Арсићу, али им то ништа није засметало да у јавност изађу са причом како би повећање плата запоселнима у просвети, као „домино ефекат“ срушило, за почетак макро-економску стабилност, а на дуже и државу.

При свему томе заборавља се и то да просветни радници нису тражили ништа ван „дела колача“ који им је припадао и раније (**3,9%** БДП) и који је очигледно отишао неком другом министарству са већим апетитом и да је тај несрећни проценат БДП (од **0,5%** БДП) који је припадао просвети додељен просвети, свега овога не би ни било јер би унутар тог раздела било сасвим довољно да се просветни радници и други запослени у образовању врате тамо где су некада и били – у некаквој златној средини, а не дефинитивно на дну. Наравно, тога не би ни било да је просветарима Влада имала исти аршин као према „својим“ јавним предузећима, односно исти аршин који имају ЈЛС према њиховим јавним предузећима – увећање новчане масе за проценат инфлације, јер би са тих **10,3%** (колико је и износила инфлација) више средстава него у претходној години биле могуће различите комбинације у поправљању материјалног положаја запослених у српском образовању. Нажалост, министар школски није био ни довољно агилан, а можда ни утицајан у Влади и Влада му је „одрезала“ мање него што је и сам тражио – свега **5,3%** више, чиме је и њега, али и комплетну Владу довела у позицију да сада брани неодбрањиво и да проблематичним аргументима доказује недоказиво.

Аргументе о односу између плата државних посленика и односе у тим платама министарство просвете може затражити и добити у сопственој кући, уколико, наравно, жели и да се увери да је истина дијаметрално супротна од става који је изнео премијер – да су просветни радници најплаћенији јавни чиновници, односно да се налазе на зачељу табеле када је у питању материјални положај свих буџетских корисника.

Преговарачки тим три синдиката стално је спреман за наставак преговора и за све своје тврдње поднеће доказе, стога не прихвата подметања која су ових дана износили премијер и ресорни министри просвете и финансија, као ни уцене, претње и/или утеривање страха у кућама знања. Средствима информисања која су била под великим притиском власти или аутоцензуром сугеришемо да напусте такво новинарство и да се баве објективним, стваралачким и истраживачким новинарством, а не објављивањем, у правилу, нетачних података. На крају да подсетимо да су јуче нападнути сајтови синдиката просветара и да је велик број видео записа уклоњен, што сасвим сигурно не доприноси објективном информисању, већ нас враћа у време медијског мрака за које смо веровали да је далеко иза нас.

Београд, **31.01.2011.**год.

проф. Хаци Здравко М. Ковач
генерални секретар СрпС